

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/865/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210099
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210099.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16C/216/2012-133 zo dňa 25. júna 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** vo výroku o zamietnutí návrhu a vo výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku o zastavení konania o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Čadca. Ten mal spočívať v tom, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 4Er/201/2011 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 12 mesiacov.

Vychádzal z požiadavky kumulatívneho naplnenia (všetkých) zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Okresný súd skutkovo ustálil, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 16.3.2011, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd uznesením z 28.03.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol, ktoré rozhodnutie však bolo na základe odvolania oprávneného krajským súdom dňa 17.08.2011 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Dňa 7.2.2012 exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Na tomto základe súd I. stupňa všeobecne vymedzil (s odvolaním sa na závery Ústavného súdu SR), že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva, o to viac, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Nadväzne konštatoval, že v období od 16.3.2011 do 16.9.2011 (kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie odvolacieho súdu z 17.08.2011) prieskum v konaní nezistil. V ďalšom období - od 16.9.2011 do 7.2.2012 (t.j. v celkovej dĺžke 144 dní) - však už zo strany exekučného súdu žiadny úkon vykonávaný nebol, malo preto bezodkladne dôjsť k vydaniu poverenia. Následne prvostupňový súd vyhodnotil ako nepreukázané ďalšie zákonné podmienky dotknutého zodpovednostného vzťahu - vznik škody (navrhovateľom len paušalizovane uplatňovanej) a existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a škodou. Nepripustenie požadovanej nemajetkovej ujmy odôvodnil nepreukázaním jednak skutočnosti, prečo (už) konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, najmä však nepreukázaním samotnej nemajetkovej ujmy, lebo všetky navrhovateľom uvádzané skutočnosti predstavujú len potenciálnu majetkovú škodu. Dodal,

že ani pocity členov riadiacich orgánov navrhovateľa nie sú relevantné z pohľadu možnosti vzniku nemajetkovej ujmy právnickej osoby.

Samostatným výrokom okresným súdom zastavil konanie o návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Vychádzal zo skutočnosti, že ide o identický (procesný) návrh, o akom už právoplatne rozhodol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi, ktorý si síce právo na náhradu trov uplatnil, ale ich nevyčíslil v zákonnej lehote, túto nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. V pomerne rozsiahlom odvolaní namietal, okrem iného, arbitrárnosť, nekonzistentnosť a vnútornú rozpornosť rozhodnutia súdu I. stupňa, z ktorých dôvodov ho považoval za nepreskúmateľné.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. (z tohto titulu nedotknutým zostal svojou povahou samostatný a odvolaním nenapadnutý výrok o zastavení konania o návrhu na prerušenie konania) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/, ods. 2 O.s.p. v preskúmvanej časti zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Z hľadiska procesnej ekonómie sa krajský súd zaoberal len odvolacím dôvodom podmieňujúcim zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. V tejto spojitosti však uvádza, že k viacerým otázkam (rozhodovanie vylúčeného sudcu, kontradiktórnosť konania a ďalšie) opakovane vznášaným navrhovateľom v obdobných veciach sa už vyjadril v rámci svojej rozhodovacej činnosti a na predmetných záveroch zotráva.

Okresný súd síce v intenciách (predchádzajúceho) rozhodnutia odvolacieho súdu doplnil skutkové zistenia ohľadne obdobia nasledujúceho po zrušení uznesenia exekučného súdu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, vo vzťahu k formulovaným úvahám (dotýkajúcim sa daného obdobia) sa však možno stotožniť s odvolacou námietkou navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ totiž prvostupňový súd za východisko svojich úvah (správne) označil závery aplikačnej praxe Ústavného súdu SR (o tom, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva), nie je následne zrejmé (okresný súd nevyvetlil), prečo dotknuté závery nevzťahoval i na rozhodné obdobie (po zrušení uznesenia exekučného súdu). Ak by to bolo (len) z dôvodu, že exekučný súd v danom období nevykonal žiadny úkon, v zmysle takéhoto prístupu by musel byť nesprávny úradný postup konštatovaný automaticky v prípadoch, ak súd určitú dobu nevykoná žiadny úkon a naopak, dôvodom liberalizácie štátu by mohla byť jedine okolnosť, že súd priebežne vykonával úkony.

Predmetná konštrukcia však nezodpovedá relevantnej judikatúre Ústavného súdu SR, ktorá vo vzťahu (práve a len) k navrhovateľovi „prelomila“ nemožnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťažnosti súdov a z ústavného hľadiska považuje za akceptovateľnú relatívne dlhšiu dobu trvania takýchto konaní (vo veciach navrhovateľa), ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania navrhovateľa. Ústavný súd za významné tiež označil, že v prípadoch hromadných podaní navrhovateľa sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa, ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorý sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany.

Z uvedeného vyplýva záver, že akceptovateľná je dlhšia doba trvania konania, a to i v prípadoch, kedy súd po určitú dobu, kvalifikovanú ako „relatívne dlhšiu“ (pričom toto vyhodnotenie je v okolnostiach konkrétnej veci úlohou okresného súdu), žiadne úkony nevykonával.

Napokon, nie je v konečnom dôsledku ani možné s definitívnou istotou konštatovať, či skutočne uvedené závery okresný súd na predmetné obdobie neaplikoval (hoci sa to tak z odôvodnenia nejaví), nakoľko síce vyslovil, že k vydaniu poverenia malo (bezodkladne) dôjsť, z tejto premisy však nevyvodil žiadny relevantný záver, t.j. nekonštatoval či došlo alebo nedošlo k nesprávne úradnému postupu.

V dôsledku opísaných vnútorných rozporností napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky kladené na (riadne) odôvodnenie rozhodnutia súdu vyplývajúce z práva na súdnu ochranu, ktorá okolnosť bráni v aktuálnom štádiu vecnému prieskumu napadnutého rozsudku a tým aj meritórnemu (konečnému) rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Nad bezprostredne nevyhnutný rámec krajský súd, vzhľadom na okamih doručenia návrhu na vykonanie exekúcie a povahu exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, upriamuje pozornosť súdu I. stupňa na riešenie otázky, či za takýchto okolností sa vôbec na vydanie poverenia vzťahuje zákonná lehota podľa § 44 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku.

Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní bude jednoznačným (rozpory nevzbudzujúcim) spôsobom vyvodit' a sformulovať závery (predovšetkým) vo vzťahu k základnej podmienke predmetného zodpovednostného vzťahu - existencii nesprávneho úradného postupu. Pokiaľ táto primárna podmienka zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci nebude splnená, sú úvahy a závery o (ne)splnení ďalších kumulatívnych podmienok nadbytočné.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.